mitto peccata. Secundò, quare ſe hic filium hominis vocat? Reſpondet primò Chryſoſtomus *homil.* 30. Quòd hoc fecit modeſtiæ, ac humilitatis cauſa, ut ſæpè dictum eſt, quia remittere peccata, erat magna excellentia; & noluit videri, quòd ore ſuo ſe laudabat, ac de ſe magna dicebat. Secundò, ait Abulenſis *quæſt.* 24. quòd Chriſtus Dominus ita loquebatur, quaſi de alio diceret, cùm tamen ſeipſum intelligi vellet, quia iſte modus dicendi eſt de aliquibus, quando de ſe ipſis tractant. Sic ſæpè Deus loquitur in veteri Teſtamento, Exod. 20. num. 7. *Non aſſumes nomen Dei tui in vanum*; cùm aliàs dicendum eſſet non aſſumes nomen meum. Item. *Sex diebus fecit Dominus cœlum, & terram*; & non dixit, feci ego. Ita Chriſtus Dominus, ut etiam in modo loquendi ſe ſui Patris filium oſtentdat eandem methodum obſervat.

Chryſoſt. — Abulenſ. — Exod. 20. — *Chriſtum in modo loquēdi ſe declarat Patris ſui filium.*

92\. Secundò inquiro: Cur hîc ſe filium hominis dicit; De hoc latè egi *cap* 3. *quæſt.* 32. *&* *quæſt.* 46. Deinde reſpondeo, quod hoc fecit hic ob humilitatem, utque evitaret de ſe magnalia dicere, in quantum poteſt. Vide *cap.* 6. *num.* 85. 86. *&* 87. Secundò ad exaltationem humanitatis ut ipſam honoraret, tum quia divino verbo hypoſtaticè erat unita; tum quia per eam myſteria noſtræ redemptionis exercebat. Tertiò. Ad oſtenſionem veræ humanitatis. Erat verus Deus, & homo: & Iudæi rudes non poterant ſimul tantum myſterium capere, quod eſſet aliquis ſimul homo, & Deus: & ideo ſenſim tantum arcanum fuit aperiendum, ac declarandum. Quartò, & ultimò. Ut appareret, quòd Chriſtus remittebat peccata, non tantùm qua Deus per ſuam infinitam omnipotentiam, ſed etiam quà homo auctoritate, & meritoriè. Nam qua Deus, habebat hanc poteſtatem, ut ſibi connaturaliter ingenitam: qua verò homo, per ſua opera illam promeruit. Vide *c.* 10. *num.* 75. 76. 78 79. *&* 80.

Chriſtus maximè gloriatur de his quæ habet per merita.

Quæſtio XV.

Circa præſentia Chriſti verba, Surge, tolle lectum tuum, & vade in domum tuam, *varia dubia expendo.*

93\. Ut Chriſtus Dominus paralytico, ut ſurgat, ut à lectulo infirmitatis exurgat, ut vera hominis ſanitas omnibus conſtaret. Secundò addit: *Tolle lectum tuum*; ut perfecta ſalus, robúrque corporis omnibus appareret: Ait ſecundò Chryſologus *ſerm.* 50 Tolle lectum tuum. *Hoc eſt porta portantem, omnes mutat vices: ut quod eſt infirmitatis teſtimonium, ſit probatio ſanitatis: ut lectus doloris tui, ſit mea curationis indicium, ut recepta fortitudinis magnitudinem ponderis afferat magnitudo.* Idem habet D. Antonius Ulyſſiponenſis *in Dominic.* 19. Dei miſericordia omnes mutat vices in melius: nam lectus, qui erat doloris, & infirmitatis ſignum, accedente divina gratia, jam mutatur, & eſt ſanitatis, ac roboris teſtimonium. Tertiò ut canit Sedulius *hoc loco.*

Chryſol. — Ant. Ulyſſip. *Deus mutat vices.* — Seleucus.

94\. *Mercedem ipſe ſuam grata mercede revexit.* Voluit Dominus, ut paralyticus perſolveret gratam mercedem lectulo, quam ab ipſo acceperat, ut jam curatus portet lectulum, qui antea ipſum paraliticum portavit, ne ſanitas videatur ingerere oblivionem eorum, à quo infirmus beneficium acceperat.

Tertiò præcipit Dominus paralytico, ut in domum ſuam vadat. Ut ita maximè hoc ſignum illuſtretur; fiátque perfectæ ſanitatis demonſtratio; & omnes obvij evidentiam miraculi habeant, ac ſanitate ſua domeſticos recreet, ut qui ejus infirmitate oppreſſi fuerant, illius ſalute exhilarentur, & fidei occaſio ita præſtetur. Secundò, ut meditatur Sedulius *lib.* 2. *Paſchal.* 9. ſic ait: 95.

Non moratus ille aſſurgit, ſuis tandem plantis Idem.
Incedere, alienis ſe gaudet caruiſſe veſtigiis.

Mandat Dominus, ut propriis pedibus vadat, qui alienis venerat. Valdè enim gratiſſimum eſt homini, propriis viribus uti, & in ſe habere quod optat, ut alienis non egeat, ne alterius auxilium exquirat, nam quò minus eget, eò magis ſe putat habere.

Valdè gratū homini, alterius ope non indigere.

Quartò ait Dominus paralytico: *Vade in domum tuam*; non retinet eum ſecum, ut notat D. Chryſoſtomus *homil.* 30. Imò, ſi rectè advertas, nullum, quem Dominus curaverit, vel à Dæmone, vel morbo, ſeu morte eripuerit, in diſcipulum adſcripſit, quantum ego capio. Primò, ne miraculum videretur phantaſticum, ut ait *citatus* Chryſoſtomus. Secundò, ne propter ſe, vel miniſterium ſuum ſuſcitaſſe, vel ſanaſſe, aliquis cogitaret. Tandem tertiò, ut denotetur libertas, quam ſanati à Chriſto habebant in ſpiritu, ut pro ſua libertate, vel abuti ſalute poſſent. 96.

Chryſoſt. *Nullus ſanatus à Chriſto in diſcipulum eligitur.*

Quæſtio XVI.

Illa tria verba moraliter ex ſanctis Patribus explicantur?

Primo. D. Hilarius *can.* 7. *in Matth.* ait, tribus illis verbis, ſurge, tolle lectum, vade in domum tuam, denotari totam redemptionem per Chriſtum factam. *Surge*, ſignificat peccatorum remiſſionem, & reconciliationem per gratiam; nam per eam ſurgit homo à ſtatu peccatoris ad fœlicem ſortem juſtorum, ac filiorum Dei. *Tolle lectum tuum*, ſignificat corporum reſurrectionem; per eam enim homo iterū reſſumit ſuam carnem, quæ jam non eſt nota infirmitatis, ſed ſignum perennis ſalutis. *Vade in domum tuam*, ſignificat ingreſſum in regnum cœlorum, quod eſt patria noſtra, & ad quod creati ſumus, à quo nunc peregrinamur. 97.

Hilar. *Denotatur noſtra redēptio per Chriſtum.*

Secundò, D. Hieronymus hic ſic ait: *Anima Paralytica, ſi reſurrexerit, ſi priſtinum robur recuperaverit, portet lectum ſuum, in quo jacebat diſſoluta, & portet illum in domum virtutum ſuarum.* Per *lectum* intelligit carnem, in qua diſſoluta omni turpitudine vitiorum, peccator jacebat. Attollat ergo ſe homo, & tollat carnem ſuam in domum virtutum, ut ibi omni ſanctitate mundetur. Et idem tradit D. Antonius Ulyſſiponenſis *in Dominicam* 19. *poſt Pentecoſt.* cum Gloſſa. *Lectum tollere*, ait, *eſt carnem à carnalibus deſideriis ad voluntatem ſpiritus attollere: tolle ergo lectum.* 98.

Hugo. — Ant. Ulyſſip. — Gloſſa.

lectum, id eſt carnem per continentiam ſpe cæleſtium à terrenis ſegregata.

99\. Tertiò. D. Gregorius *lib* 4. *moral. cap.* 15. ſic ait: *Quid per domos, niſi conſcientia deſignatur; Unde ſanato cuidam dicitur, Vade in domum tuam, ac ſi apertè audiat, poſt exterius miraculum ad conſcientiam revertere, & qualem te intrinſecus debeas Deo exhibere, perpende.* Homini in ſanitatem per miraculum reſtituto mandatur, ut vadat in ſuam propriam domum, hoc eſt, ut ad ſuam propriam conſcientiam ſe recipiat; ibique ſuum ſtatum, atque dona accepta tacitus meditetur, ut benefactori ſuo gratias exhibeat; & quanto magis beneficium accepit, tanto magis in gratiarum actione perſiſtat. Vide multa de hac re ſuprà *cap.* 3. *num.* 257. *&* 258. *& cap.* 5. *num.* 153. *&c.* 41. 42. 43. *&* 107. & aliis locis.

Gregor. — *Gratos nos exhibeamus beneficiis acceptis.*

Matth. 9. *n.* 7.	Et ſurrexit, & abiit in domum ſuam.
Ibid. num. 8.	Videntes autem turbæ timuerunt, & glorificaverunt Deum, qui dedit poteſtatem talem hominibus.

Verſiones.

Syriacus n. 8.	Surgens itaque abiit in domum ſuam.
Idem num. 8.	Quæ cùm vidiſſent turbæ illæ, timuerunt, Deúmque laudibus evexere.
Vatabl. Euthymius, Theophylactus.	Turbæ verò, quæ viderunt admiratæ ſunt, & glorificaverunt.

Alter Textus.

Marc. 2. *n.* 12.	Et ſtatim ſurrexit ille: & ſublato grabato abiit coram omnibus, ita ut mirarentur omnes, & honorificarent Deum, dicentes: Quia nunquam ſic vidimus.
Luc. 5. *n.* 25.	Et confeſtim conſurgens coram illis, tulit lectum, in quo jacebat: & abiit in domum ſuam, magnificans Deum.
Ibid. num. 26.	Et ſtupor apprehendit omnes, & magnificabant Deum. Et repleti ſunt timore, dicentes: Quia vidimus mirabilia hodie.

Expoſitio.

Ut vox Chriſti prolata eſt, ſtatim, ac confeſtim, ut notant Marcus, & Lucas, ſine ulla dilatione homo ſanus factus conſurrexit & ſublato lecto, ut notant Marcus, ac Lucas, & Dominus præceperat, abſque eo, quòd in hoc (ut perfectus obediēs) aliquid reluctaret, vel reſpōderet. Et notant duo citati Evangeliſtæ, quòd hoc præſtitit, *coram illis*, ſeu *coram omnibus*, ut ait Marcus, id eſt, corā omnibus illis, qui ſuis cogitationibus de Chriſto obmurmuraverant, atque detraxerant, ut ita hoc viſibili facto eorum protervia, ac error convinceretur. Et ibat, ut ait D. Lucas in domum ſuam, *magnificans Deum*, id eſt, divinæ virtutis magnitudinem publicè confitebantur; & per medias vias omnibus occurrentibus celſitudinem divinæ poteſtatis in Chriſto proclamabant, illius pectus movente magis animi gratitudine, quàm aliquo timore, quæ ex Phariſæorum ſupercilio proveniret. Et tanta eſt iſtius miraculi excellentia, ut Tertullianus *lib.* 4. *contra Marcionem*, exiſtimet, quod Prophetatum fuit ab Iſaia cap. 35. num. 3. *Ipſi videbunt gloriam Dei, & decorem Dei noſtri, confortate manus diſſolutas, & genua debilia roborate.* 100.

Plus movet obligatio gratitudinis, quàm vis timoris. — Tertull. — Iſai. 35.

Videntes autem turba timuerunt, ſeu, ut alij legunt, *admirata ſunt.* Ex textu ſacrorum Evangeliſtarum tria in hoc miraculo ſecuta ſunt. Primò. Admiratio, ut ait D. Marcus, & Lucas, *Stupor apprehendit omnes.* Vehemens quædam admiratio in facti magnitudine animos defixos habens. Secundò. *Glorificaverunt Deum*, ſeu, ut ait Marcus, *honorificarunt Deum*: id eſt Deum magnis laudibus extulerunt, qui tantam poteſtatem dedit homini Chriſto, ut paralyticum maximè laborantem ſanaret, eique peccata potuerit condonare. Viſa Chriſti poteſtate Scribæ murmurant; populus verò, ut pius, & devotus, admiratur, ac Deum glorificat. Tertiò. Timor, ut explicat D. Lucas, & cauſam hujus timoris. *Quia vidimus hodie mirabilia*, ſeu, ut quidam ex Græco convertunt, *inopinata.* 101.

Quod bonis eſt laudandi occaſio, malis eſt vituperandi motivum.

Quæſtio XVII.

Quare viſo hoc miraculo turbæ timeant?

Sunt aliqui, qui volunt, quòd idem ſit hîc timor, ac admiratio: ſed in textu Lucæ, ut quid diſtinctum ponitur; ait enim ipſe Evangeliſta; *Stupor apprehendit eos*; & poſtea, *Repleti ſunt omnes timore.* Quæ quidem admiratio, ac timor provenit ex miraculo viſo: nam timor eſt effectus reverentiæ, & admirationis. Et ita videmus frequenter in Scriptura, quòd Judæi videntes mirabilia, admirabantur ex tanta re præſenti; & timebant Dei potentiam reverentes. Sic Iſraëlitæ videntes tot majeſtatis ſigna in monte Sinai, timuerunt, *Exod.* 19. *num.* 16. Sic & videntes faciem Moyſis cornutam timuerunt, *Exod.* 34. *num.* 30. 102.

Timor admirationis effectus.

Secundò reſpondet Abulenſis *quæſt.* 28. Fortè timuerunt propter crimen, quod inceperant 103. Abulenſ.
Chriſto

Homines potentiam illius in quem deliquerunt, timent.

Chriſto imponere, qui Scribæ dixerant, *hic blaſphemat.* Chriſtus autem oſtendit per miraculum, quod poterat peccata dimittere. Hoc videntes turbæ timent, eò quòd poſſet eis nocere pro crimine, quod de eo cogitaverant. Frequenter homines timent potentiam illius, in quem crimina commiſerunt. Unde ait D.Bonavent.5.Luc. *Repleti ſunt timore, conſiderantes immenſitatem potentiæ, quam nemo poteſt effugere.*

Bonavent.

104. Tertiò. Divus Ambroſius in cap. 5. Luc. *Spectant*, ait, *ſurgentem increduli, mirantur abeuntem, & divini operis miracula malunt timere, quam credere. Nam ſi credidiſſent, non timuiſſent utique, ſed dilexiſſent. Perfecta enim dilectio timorem excludit foras.* Timent, viſa tanta Chriſti poteſtate, quia in ejus amore frivoli erant; ſi enim vehementer Deum dilexiſſent, minimè timerent, ſe valde læti ſecuti eſſent; nam charitas foras mittit timorem.

Ambroſ.

Ibi regnat timor, ubi deeſt amor.

105. Quarto Divus Hilarius can. 8. in Matth. *Domini virtutem turba timent, magni enim timoris eſt res, non dimiſſis à Chriſto peccatis in mortem reſolvi.* Vident omnes magnum miraculum, quod homini infirmo data eſſet remiſſio peccatorum, & integra ſanitas reſtituta: hoc potius erat motivum lætitiæ, quàm timoris ſtimulus; tamen populus timet: *Magni timoris eſt res, non dimiſſis à Chriſto peccatis in mortem reſolvi.* Valde enim timendum erat, quòd paralyticus obtineret ſalutem corporis, & animi; cæteri verò ſuorum peccatorum compedibus ligati, detentique manerent. Et quid magis timendum, quàm quò ille homo ad ſalutem animæ evolaret; ipſi verò ſuarum iniquitatum fœditate immerſi permanerent.

Hilar.

Maximè timendum exiſtenti in peccato dum mundantur alii.

106. Poſtquam Iſraëlitæ petierunt Regem à Samuele, oſtendens Propheta innocentiam ſuam coram populo: *Loquimini de me coram Domino, utrum bovem cujuſque tulerim, aut aſinum*, 1.Regum 12. num. 3. arguit populum de ſua ingratitudine, ac iniquitate, quod petierit Regem. Magno miraculo probitas, ac innocentia Samuelis à Deo comprobatur. *Dedit Dominus voces, & pluvias in die illa.* Et ſtatim loquitur: *Timuit omnis populus nimis Dominum, & Samuelem*, ibid. num. 19. Sed quid populus timet; nam potiùs videbatur gaudendum eo quòd tanquam Prophetam inter ſe haberent, pro cujus ſanctitatis teſtimonio hæc ſigna fiebant, qui ſemper erat oraturus pro eis: *Abſit à me, ut ceſſem orare pro nobis.* Meritò timent videntes innocentiam Samuelis manifeſtatam, & ſe in vinculis ſuorum peccatorum obſtrictos. Si declaratam, approbatámque vident Samuelis ſanctitatem; ſe verò damnatos, tantiſque criminibus obnoxios, quomodo eis timendum non erat? Abnlenſ. *Timuerunt, quia ſciebant, Samuelem eſſe valdè acceptum apud Deum, & quia ipſi valdè offenderant.*

1. Reg. 12.

Timeat, qui in peccato eſt, cùm alii juſtificantur.

Abulenſ.

CAPUT XXVII.

Adducitur D. Matthæus.

Matth.9.n.9. Cùm tranſiret inde Jeſus, vidit hominem ſedentem in telonio, Matthæum nomine, & ait illi: Sequere me, & ſurgens ſecutus eſt eum

VERSIONES.

Syriacus. Quum Jeſchua prætergrederetur illinc, vidit virum ſedentem in ædibus teloniorum nomine Matthæi. Et ait illi: Veni poſt me; ſurgens itaque ivit poſt eum.

Vatablus. Et præteriens Jeſus illinc vidit hominem deſidentem ad telonium.

Simon Caſſian. lib.9. cap.17. Vidit Jeſus publicanum hominem ſedentem ad telonium, Matthæum nomine.

D. Paſchaſ. lib.5. in Matth. ex Græco. Vidit hominem in domo tributorum, ſeu vectigalium.

Perſicus. Vidit in domo ſolutionis tributorum.

Æthiopicus. In foro ſolutionis.

Alter Textus.

Marc.2.n.13. Et egreſſus eſt rurſus ad mare, omniſque turba veniebat ad eum, & docebat eos.

Ibid. num.14. Et cùm præteriret, vidit Levi Aphæi ſedentem ad telonium, & ait illi: Sequere me, & ſurgens ſecutus eſt eum.

Luc.5.n.27. Et poſt hæc exiit, & vidit publicanum nomine Levi, ſedentem ad telonium, & ait illi, ſequere me.

Ibid. num. 28. Et relictis omnibus ſurgens ſecutus eſt eum.

EXPO

EXPOSITIO.

1. FActo illo inſigni miraculo de paralytico ſanato, de quo ſuperiori cap. dictum eſt, omnes tres Evangeliſtæ denotantes connexionem, & ſubſequentiam, Matthæi evocationem enarrant; & valde diſtinctè D.Marcus, ait enim, *egreſſus eſt rurſus ad mare*, transfretavit enim Dominus, & venit Capharnaum è regione Geraſenorum, & recepit ſe in quandam domum, in qua paralyticum ſanavit, quo miraculo perpetrato, ſtatim è domo egreſſus iterum abiit ad mare. Cujus rei cauſam explicat D.Chryſoſtom.homil. 31. *Cùm ingens ſignum mirabili curatione paralytici feciſſet, nullam ibi moram traxit, ne ſcribæ videntes ipſum, majori arderent invidia, ſed receſſit, ut affectum eorum mitigaret. Quod nobis quoque faciendum eſt. Non enim debemus cominus in adverſarios inſurgere, ſed ulceribus eorum mederi, cedentes, & relaxantes eorum intentionem.*

Chryſoſt.

Cedendum eſt iræ, & invidiæ inimicorum.

2. Cùm ergo Dominus deveniſſet ad mare, ibi prope illud erat publica domus, avaritiæ, fraudis, impudentiæ, ac crudelitatis repleta, ubi publica vectigalia ſolvebantur, &, ut fieri ſolet, mercium, quæ mari advehebantur, tributa colligebantur. *Cùm tranſiret inde Jeſus*, cùm progrederetur per illum locum, in quo erat illa officina publica, & ſex notantur. Primò Vidit, ſcilicet Jeſus, non tantùm oculis corporalibus, ſed ſuæ miſericordiæ intuitu, ut explicant D.Chryſol. *ſerm.30. de Matth.* D.Paſchaſ. & alij. Secũdò, *hominem*, ſcilicet quendam, & vulgarem. Tertiò, *ſedentem in telonio*, occupatum nempe in exactione vectigalium. Telonium nomen Græcum, & idem eſt, ac vectigal, ſedebat ad telonium, in qua illa vectigalia numerabantur, ac recipiebantur. Quartò, *Matthæum nomine*, hîc ſacer Evangeliſta exprimit ſuũ nomen.

Chryſolog. Paſchaſ.

3. Quintò. *Ait illi, ſequere me.* Cùm Dominus Jeſus eſſet jam valde notus miraculis, illum vocat ad ſui ſequelam. Et, ut bene notat Albert.Magn. *ait illi, ſequere me.* Nullius hominis eſt comitari, impoſſibile autẽ præcedere ſecundùm profectum virtutis. *Gloria magna eſt ſequi Deum, longitudo enim dierum aſſumetur ab eo*, Eccleſiaſt.23.n.38. Et notat D.Bonavent. *in S. Luc.* quòd juxta textum Marc. & Luc. tria verba hîc ponuntur; Exiit, vidit, & vocavit. Exiit, ſcilicet à domo, in qua paralyticum ſanavit, ut requireret; *videt*, ut trahat, *vocat*, ut ad ſe convertat. Sextò ſequutus eſt eum, perpende hîc efficaciam divinæ vocationis, quæ ita obedientem trahit ad ſe Matthæum, ut nihil reſpondeat, nihil moretur, ſed indilatè contemptis omnibus ſequatur; ut eleganter dicat D.Ambroſ. in cap. S.Lucæ. *Propria dereliquit, qui rapiebat aliena*; maximè ponderandum, quòd non ait, ſecutus ſum ego, ſecutus eſt Matthæus, ſed per tertiam perſonam, tamquam ſi de alio loquatur, cùm in officina peccatorum ſe ipſum nominaverit, *ſedentem in telonio Matthæum nomine*; non autem hîc in actu heroico ſequendi Chriſtum ſe ipſum exprimit, hæc eſt innata juſtorum conditio proprios defectus aperire, virtutes verò operire, ac occultare. De hac converſione Matthæi ait D. Petrus Chryſolog. ſerm.28. *Matthæus publicanus generat nobis non parvam ſuis quæſtionibus quæſtionem: & magnum nobis negotium ſua negotiatione proponit. Quod negotium?* Quæ quæſtiones? per ſequentes videndæ ſunt.

Albert.Mag.

Eccleſ.23. Bonavent.

Obediens animus.

Ambroſ.

Juſtus aperit ſuos defectus, operit virtutes.

Chryſolog.

Quæstio I.

Quare alta Dei ſapientia hîc vocet Matthæum, & cur ſacri Evangeliſtæ, de ejus vocatione, ac Petri, Andreæ, Jacobi, & Joannis faciant mentionem?

TRIA breviter hîc inquiro. Primò. Cur Chriſtus Dominus non traxit ad ſe Matthæum, quando in littore Galilææ, vocavit Petrum, Andream, Jacobum, & Joannem. Secundò. Quare ſacri Evangeliſtæ ſolùm ex Apoſtolis ſcribunt vocationes quinque, ſcilicet, Petri, Andreæ, Jacobi, & Joannis, ac Matthæi. Tertiò, cur poſt ſanatum Paralyticum, Matthæus vocatur ad Dominum. 4.

Proponuntur quæſtiones.

Ad primam quæſtionem. Ratio à priori eſt inſcrutabilis altitudo divinæ ſapientiæ, quæ vocat unumquemque quando vult, & quomodo vult. Deinde D. Chryſoſtomus *homil. 31.* hanc quæſtionem excitat, & eam ita ſolvit. Quod certè *quemadmodum tunc ad illos*, ſcilicet quatuor priores Petrum, Andream, &c. *acceſſit, vocavitque quando obtemperaturos ſciebat; ſic Matthæum quoque vocavit, quando miraculorum fama perdomitum minimè reluctaturum videbat.* At verò ſi hæc ſententia Chryſoſtomi ſumatur in rigore, prout ſonat non eſt probanda, ut notat Toletus *Luc. 5. annotat.54.* Quia tempus divinæ vocationis non eſt referendum in hominis arbitrium, ſed in Dei beneplacitum, ac voluntatem, de quo latè multa dicunt Theologi. Tamen ex citatis verbis Matthæum miraculorum fama perdomitum, hunc elicio ſenſum moralem, Deus omnia diſponit leniter, & ſuaviter, Petrus, Andreas, Jacobus, & Joannes tanquam viri probi, & pij vocantur in exordio Chriſti prædicationis, at Matthæum multis peccatis irretitũ non trahit, niſi *fama miraculorum perdomitum.* Quauquam enim Deus in exordio prædicationis poſſet Matthæum ſua divina gratia ad ſe adducere, tamen non ſemper omnipotentia utendum, ſed voluit paulatim ac ſenſim multa fama miraculorum prius eum prædomari, ac inclinare ad ſe, ut promptè, ac faciliori modo veniret. Tamen ratio connaturalis in hac re eſt divina voluntas, vocat quando, & quomodo vult. Vide *cap.1.num.123. & cap.5 num. 116.* 5.

Cur non vocat Matthæũ cum aliis.

Chryſoſt. Tolet.

Non omnipotentia utendum ſed paulatim res diſponenda.

Secunda quæſtio eſt. Quare ſacri Evangeliſtæ ſolùm faciunt mentionem de vocatione Petri, Andreæ, Jacobi, & Joannis, ac Matthæi, non verò de vocatione aliorum Apoſtolorum, ad hoc reſpondet etiam Chryſoſt. citata hom.31. *Quia iſti*, ait, *maximè in humili artificio, atque infami verſabantur. Quid enim publicano pejus, aut piſcatura humilius?* Illi quatuor primi Apoſtoli erant piſcatores, ac pauperes, & humiles, ac viles apud homines, Matthæus, vtpote vectigalium exactor etiam vilis, horum vocationes peculiariter ſcribuntur, ut videatur efficacia divinæ gratiæ, altitudo omnipotentis conſilij, qui infirma mundi eligit, ut confundat fortia, & quòd non ſit perſonarum acceptor Deus. Secundò reſpondet Abulenſis *quæſt. 37.* quòd omnes Apoſtoli eadem die fuerunt deſignati à Domino *Luc. 6.* Tamen fortè non omnes fuerunt vocati, ſed 6.

Cur ſolùm ſcribuntur vocationes, quia Apoſtol.

Chryſoſt.

Pauperes viles apud mundum.

Abulenſ.

DDd viſis